

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/62/2018
Identifikačné číslo spisu: 1213010030
Dátum vydania rozhodnutia: 05.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1213010030.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom 5. novembra 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného W. S., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného W. S., proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/59/2015, z 25. júna 2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného W. S. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 3T/6/2013, z 24. februára 2015 bol obvinený W. S. uznaný za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v bode 1

- v presne nezistenom čase dňa 10.12.2008 na presne nezistenom mieste v Bratislave ako finančný poradca pracujúci pre spoločnosť J. D. poisťovňa, a.s. so sídlom C. cesta XX, A. na základe Zmluvy o obchodnom zastúpení uzavrel fiktívnu zmluvu na životné poistenie č. XXXXXXXXX na meno Q. W., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J. B. XX, A. bez jej súhlasu a vedomia so spoločnosťou J. D. W. a.s. so sídlom C. cesta XX/B, A., na základe čoho mu bola uvedenou spoločnosťou vyplatená provízia vo výške 477,79,-€, v bode 2

- v presne nezistenom čase dňa 16.1.2009 na presne nezistenom mieste v Bratislave ako finančný poradca pracujúci pre spoločnosť J. D. W. a.s. so sídlom C. cesta XX, A. na základe Zmluvy o obchodnom zastúpení uzavrel fiktívnu zmluvu na životné poistenie č. XXXXXXXXX na meno R. W. nar. X.XX.XXXX, trvale bytom J. B., XX A. bez jej súhlasu a vedomia so spoločnosťou J. D. W. a.s. so sídlom C. cesta XX/B, A., na základe čoho mu bola uvedenou spoločnosťou vyplatená provízia vo výške 515,95,-€, čím svojím konaním poškodenej spoločnosti J. D. W. a.s. so sídlom C. cesta XX/B, A. spôsobil škodu v celkovej výške 993,74,-€.

Za to mu bol podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods.

3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona mu bol výkon tohto trestu podmienčne odložený na dobu 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému bola uložená povinnosť nahradiť škodu poškodenej organizácii J. D. W. a.s. vo výške 993,74,-€.

Krajský súd v Bratislave uznesením, sp. zn. 2To/59/2015 z 25. júna 2015, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol odvolanie obvineného podané proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 3T/6/2013 z 24. februára 2015.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku, a teda z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania namietal, že rozsudok prvostupňového súdu ako aj uznesenie odvolacieho súdu nezodpovedajú odôvodneniu rozhodnutia v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku, § 176 ods. 2 Trestného poriadku. V odôvodnení oboch rozhodnutí absentujú úvahy, akými sa sudy spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si tieto dôkazy navzájom odporujú. V spise sú založené rozhodujúce dôkazy, ktoré svedčia v prospech obvineného, a tým je originál poisťnej zmluvy uzatvorenej s Q. W. z 10. decembra 2008, ktorú doložil obvinený. V spise sa nachádza aj overená fotokópia poisťnej zmluvy, ktorú založila J. D. poisťovňa, ktorá nie je identická so zmluvou doloženou obvineným. Ďalším rozhodujúcim dôkazom je overená fotokópia poisťnej zmluvy uzatvorenej s R. W. zo dňa 26. januára 2009 doložená poisťovňou avšak bez podpisu obvineného. Týmito zmluvami sa oba sudy vôbec nezaoberali vo svojich rozhodnutiach, pričom ide o kľúčové dôkazy svedčiace v prospech páchatel'a. Zo zmluvy doloženej poisťovňou je zrejmé, že bola uzatvorená neskôr ako zmluva doložená obvineným, nakoľko v zmluve doloženej poisťovňou je doložka s súvislosti s prijatím meny euro. Zmluva doložená poisťovňou mohla byť sfaľovaná niektorým zo zamestnancov poisťovne, nakoľko Q. W. mala s niektorými bližší vzťah. Znaleckým posudkom boli skúmané iba podpisy Q. a R. W., ktoré boli na zmanipulovaných zmluvách a nie na zmluve, ktorú doložil obvinený. Prvostupňový súd odignoroval námietky obhajoby a nepodrobil znaleckému dokazovaniu aj podpis Q. W. na zmluve, ktorú doložil obvinený. Taktiež sudy neodôvodnili absenciu podpisu obvineného na zmluve uzatvorenej s R. W.. Obvinený poukázal na Občiansky zákonník podľa ktorého, ak v zmluve absentuje jej podstatná náležitosť, ktorou je podpis konajúcej osoby, ide o nulitný právny úkon. Všeobecná formulka „súd neveril obhajobe“ bez bližšej špecifikácie, akými úvahami dospel k svojmu tvrdeniu, že neprihliadol na zmluvy doložené obvineným, nemožno považovať

za riadne odôvodnenie rozhodnutia. Túto vadu prvostupňového súdu neodstránil ani odvolací súd. Oba sudy sa taktiež žiadnym spôsobom neodôvodnili ani rozpory vo výpovediach svedkýň, najmä Q. W. a pracovníčky poisťovne C. ohľadom ich stretnutia kvôli zrušeniu zmluvy. Q. W. uviedla, že sa osobne so svedkyňou C. dostavila niekedy v lete roku 2009, pričom svedkyňa C. toto stretnutie popísala v časovom horizonte na jar 2009. Q. W. tvrdila, že sa o zmluve dozvedela až na pobočke poisťovne v lete 2009, pričom poisťovňa vo svojom vyjadrení uvádza, že po zaevidovaní poisťnej zmluvy v interných systémoch spoločnosti sa zasielal klientovi list, v ktorom sa mu oznámilo číslo jeho poisťnej zmluvy. Taktiež sa súd nevysporiadal so skutočnosťou, že podľa vyjadrenia poisťovne z 23. januára 2015 na poisťné zmluvy bolo platené v roku 2010, 2011 a 2012 a to 12 platieb z účtu R. W. a Q. W., ako sa teda mohli domáhať ich zrušenia v roku 2009. Ďalej uviedol, že oba sudy nesprávne právne posúdili skutkový stav vyplývajúci z dôkazov založených v spise, keďže konanie dovolateľa nenaplnia skutkovú podstatu trestného činu podvodu v zmysle § 221 ods. 1 Trestného zákona ani žiadneho iného trestného činu, nakoľko obvinený svojím konaním neuviedol nikoho do omylu ani nevyužil omyl niekoho iného za účelom obohatenia či už seba, alebo inej osoby. Rovnako je aj otázna výška škody, ktorá uvedenej poisťovni údajne vznikla. Poisťovni nevznikla škoda v uvedenej výške, nakoľko podľa interných inštrukcií poisťovne, táto bola oprávnená žiadať províziu od finančného agenta späť z dôvodu zrušenia

zmluvy, preto škoda nemohla vzniknúť. Poistovňa však uvádza, že zmluva bola zrušená pre neplatenie poistného. Z uvedených dôvodov preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona a zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave 2To/59/2015 z 25. júna 2015 a aby prikázal Krajskému súdu v Bratislave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Súčasne navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 380 ods. 4 Trestného poriadku výkon rozhodnutia odložil.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II, ktorý navrhol dovolanie zamietnuť, nakoľko dôvody dovolania nie sú preukázané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného W. S. nie je dôvodné, pretože je zřejmé, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca - v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie

trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného :

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadne porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného W. S. zásadným spôsobom, a teda k takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený W. S..

K námietke obvineného, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia v zmysle ustanovení Trestného poriadku, a teda ako sa vyrovnali s obhajobou obvineného, prečo nevyhoveli návrhom na vykonanie ďalších dôkazov, najvyšší súd dôvodí:

Možno súhlasiť s dovolateľom v tom, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru.

Na námietku obvineného, že odvolací súd stroho odôvodnil svoje rozhodnutie a nevysporiadal sa s jeho námietkami najvyšší súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v najmä opravnom konaní, nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Ako uvádza obhajoba v písomných dôvodoch dovolania, obvinený odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa, prezentovanými hlavne v záverečnej reči obhajcu. S jeho právnymi námietkami sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a pokiaľ nechal otvorenú nejakú spornú otázku, táto

bola vyriešená na odvolacom súde.

Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa tento sa vysporiadal aj s poistnými zmluvami, s ktorými malo byť, podľa obvineného niekým manipulované a teda súd reagoval aj na námietky obvineného v tomto smere. Taktiež je potrebné poukázať na skutočnosť, že na hlavnom pojednávaní konanom 24. februára 2015 neboli predložené žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré by procesné strany navrhli. Je teda možné konštatovať, že vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania. Preto neobstoja argumenty obvineného o tom, že nebolo o jeho návrhoch rozhodnuté a že rozhodnutia súdov nižších stupňov nie sú dostatočne odôvodnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K tomuto dovolaciemu dôvodu najvyšší súd poznamenáva, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie.

Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Skutok uvedený vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Bratislava II obsahuje všetky informácie a okolnosti priebehu skutkového deja nevyhnutné na identifikáciu tam uvedeného konania ako prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd teda nepochybil, keď konštatoval naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty označeného prečinu, pretože skutková veta je kompletná na vyslovenie takéhoto záveru. Kompetencie najvyššieho súdu v rámci prieskumného konania vyvolaného dovolaním týmto končia, nakoľko najvyšší súd nie je oprávnený preskúmať ani meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku.

Treba si uvedomiť, že zistenie a konštatovanie naplnenia či nenaplnenia objektívnej stránky skutkovej

podstaty trestného činu (konanie, následok a príčinný vzťah) patrí medzi okolnosti podliehajúce normám procesného práva a vykonáva sa v rámci dokazovania tak, ako to predpokladá ust. § 119 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku: „V trestnom konaní treba dokázať najmä, či sa stal skutok, a či má znaky trestného činu“.

Preto nemôže najvyšší súd v rámci už tretej inštancie preskúmať, či bola alebo nebola naplnená objektívna stránka (jeden zo znakov skutkovej podstaty trestného činu) skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to učinili sudy nižších stupňov. V tomto prípade by dovolanie mohlo byť úspešné, len ak by ho podal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Hoci obvinený podal dovolanie s odkazom na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, jeho argumenty majú len skutkový charakter a nie právny a preto nemožno hovoriť o naplnení ani tohto dovolacieho dôvodu.

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd nezistil naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu a preto ani na postup podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.